

Zrenjanin

La nova Barcelona dels exiliats del 1714

Els exiliats de 1714 van arribar fins aquest indret navegant des de Viena i Belgrad per un Danubi encara blau, transportats per la Companyia Imperial Privilegiada d'Orient. Van arribar a una ciutat que no existia: l'havien de fundar sobre un humit no-res. Poc podien imaginar joves com Pere Segur, Jaume Porta o Pere Torrent, quan l'11 de setembre feien a Barcelona d'última muralla austriacista, que l'austriacisme els acabaria convertint en una muralla contra els turcs.

En una conferència imperial celebrada a Viena l'octubre de 1734 es va decidir d'anomenar aquesta ciutat com a nova Barcelona. La colònia es fundaria a la vora de Beeskerek, una enrunada fortalesa turca. El primer contingent d'exiliats arriba al Banat cap a la tardor de 1735. Un any després hi van arribar dos nous combois. Avui dia es la província més rica de Serbia –poca gent i molta terra fèrtil-, però tres segles enrere era una terra pobre i pantanosa, una falla tectònica entre Àustria i l'Islam.

El 1737, sobre aquesta esquadra de civilitzacions ja hi havia uns 800 colons hispànics: hi predominaven els catalans, seguits pels nascuts en altres estats de la corona d'Aragó. Hi havia molta criatura: 250 dels colons eren infants, nascuts ja a l'exili, autèntics catalans del Danubi. Eren força nombrosos els vidus, vidues i orfes, els impedits o accidentats, i amb cognoms ben sonors de la guerra de Successió: Bac de Roda, Barceló, Castellví, Moragues, Villarroya...

L'estiu d'aquell any ja s'havien elaborat els plans d'una ciutat en el buit. I quan tot arrencava, va esclatar una nova guerra entre turcs i austriacs. El 1738, els otomans van entrar a la Nova Barcelona i van calar foc als tallers de seda dels catalans. De la resta se'n va encarregar la pesta bubònica, una puça enganxada a una bandera que els Habsburg van prendre als turcs i –fatalment- van passejar triomfants pel Banat. Tot va quedar arrasat.

Descobrir Catalunya

Abril de 2005